

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/163/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719201585
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6719201585.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocnenou advokátkou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, so sídlom Advokátska kancelária 841 05 Bratislava, Majerníkova 3/A, IČO: 42 185 190, proti žalovanej: B. I., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. XXX, o zaplatenie 200 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen číslo konania 18Csp/25/2019-54 zo dňa 19.06.2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen číslo konania 18Csp/25/2019-54 zo dňa 19.06.2019 vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200,-- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 05. 05. 2019 do zaplatenia v mesačných splátkach po 5,-- eur mesačne splatných od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku vždy do 20-teho dňa v mesiaci, až do úplného zaplatenia dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo len jednej splátky riadne a včas, výrokom II. súd v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol a výrokom III. rozsudku súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval skutkový a právny základ žalobcom uplatneného nároku voči žalovanej, ktorý vyplýval zo Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 30. 03. 2015 a ktorou žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanej, ako dlžníkovi, úver vo výške 200,-- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s úrokom a odplatom 196,-- eur, t.j. celkom 396,-- eur v lehote splatnosti do 30. 03. 2016. Uplatnený nárok žalobcu pozostával z istiny 200,-- eur, odplaty 56,-- eur, zmluvnej pokuty 33,-- eur, poplatkov za upomienky 180,-- eur, zmluvného úroku 70 % ročne zo sumy 200,-- eur od 30. 03. 2015 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 256,-- eur od 31. 03. 2016 do zaplatenia. Žalovaná v procesnej obrane uviedla, že je ochotná žalobcovi uhradiť len sumu 200,-- eur, ktorú si požičala a z dôvodu svojej nepriaznivej sociálnej situácie môže splatiť túto sumu v mesačných splátkach po 5,00 eur. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovenia § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 39, § 39a, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanoveniami § 1 ods. 1, § 2 písm. g/, i/ a j/, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. b/, d/ a § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v nadväznosti aj na ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d/, § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd následne uviedol, že nemal pochybnosti o tom, že sporové strany uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 30. 03. 2015, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou a ani žalobca nepopieral, že spor vznikol

zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a žalovaným ako spotrebiteľom. Súd konštatoval, že hoci zmluva o úvere je upravená ako „absolútny obchod“ podľa ustanovení Obchodného zákonníka, pri spotrebiteľskom vzťahu sa pri duálnej právnej úprave prednostne použijú predpisy občianskeho práva v súlade so zásadou ochrany spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany. Po zhodnotení vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobe žalobcu nemožno v celom rozsahu vyhovieť. Súd mal za nepochybné, že medzi sporovými stranami bol uzavretý záväzkový vzťah na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý sa spravuje právnym režimom Občianskeho zákonníka, čiastočne Obchodného zákonníka, no najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 31. 03. 2015, t. j. platným v čase uzavretia úverovej zmluvy. Preskúmaním úverovej zmluvy súd konštatoval, že bol dojednaný ročný úrok z úveru 70 %, pričom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy boli úroky poskytované bankami v obdobných úverových vzťahoch vo výške 25,88 % a RPMN činila 16,98 %. Súd uviedol, že dojednaný ročný úrok je takmer trojnásobný ako priemerné úrokové sadzby zverejnené NBS. Súd v dôvodoch rozsudku poznamenal, že hoci sa nebankové subjekty spravidla bránia uvedenému porovnaniu s poukazom na rozdiely v zabezpečení pohľadávok z úverov a teda aj rozdiel v riziku splácania úverov pri nebankových subjektoch, avšak súd môže do istej miery akceptovať vyššie náklady pri úveroch poskytovaných nebankovými subjektmi, ale aj táto výška odplaty za poskytovanie úverov nebankovými subjektmi je limitovaná najmä všeobecnými ustanoveniami vyplývajúcimi z občiansko-právnych vzťahov a to § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Súd vyslovil, že neprímerane vysoké úroky dojednané pri peňažných pôžičkách sú vo všeobecnosti považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi ako mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. V súlade s dobrými mravmi je také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie požičanej sumy a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nemôže potom zodpovedať všeobecne uznávaným vzťahom, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Súd poznamenal, že práve pod vplyvom neprímerane vysokých úrokových sadzieb zo strany nebankových subjektov bola nevyhnutná zákonná úprava, kedy do civilného práva bola zavedená úžera a to v § 39a zákonom č. 106/2014 účinným od 01. 06. 2014, ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Súd preto dohodu o úroku považoval za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko je výška úroku dojednaná v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené závery potom súd konštatoval, že v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch pri absencii dojednania úroku sa preskúmaná zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Preskúmaním zmluvy súd ďalej konštatoval, že v zmluve bola uvedená RPMN vo výške 28 % s použitím výlučne odplaty vyčíslenej na 56,-- eur. Do RPMN nebol zahrnutý dojednaný úrok z úveru a takýto postup žalobcu pri vyčíslení RPMN je v rozpore so zákonom a súd ho hodnotil ako nekalý postup, preto uvedené vyčíslenie RPMN vyhodnotil ako nezákonné a podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné dojednanie. Pokiaľ žalobca ako veriteľ nepostupoval v súlade so zákonom, súd súčasne konštatoval, že v predmetnej zmluve absentuje údaj o RPMN a rovnako v súlade so Zákomom o spotrebiteľských údajoch sa preskúmaná zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Taktiež pokiaľ si žalobca v žalobe k istine uplatnil aj dojednaný úrok vo výške 70 % ročne od 30. 03. 2015 do zaplatenia, t. j. úrok odo dňa podpisu zmluvy, tento nárok súd považoval za nedôvodný a nepreukázaný. Súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal, kedy konkrétne bol poskytnutý úver žalovanému, pretože tento mu mal byť poskytnutý na zmenku a nevedno, kedy reálne žalovaný, ako dlžník, úver čerpal. Úrok totiž možno žiadať len od čerpania úveru. Žalobca na výzvu súdu žiadne skutkové okolnosti k tomuto neuviedol. Rovnako súd hodnotil ako nezákonný nárok na úrok po splatnosti úveru popri úrokoch z omeškania. Keďže súd dojednanie o úroku považoval za absolútne neplatné, v ďalších dôvodoch už považoval za nadbytočné sa vyporiadavať s prípadným nárokom žalobcu na úrok z úveru po splatnosti. Pokiaľ si žalobca uplatnil poplatky za upomienky v celkovej výške 180,-- eur, kedy v žalobe tvrdil, že žalovanému zaslal 6 upomienok a v zmysle Všeobecných obchodných podmienok sa žalovaný zaviazal za každú uhradiť 30,-- eur, súd konštatoval, že uvedený poplatok presahuje náklady, ktoré môže mať veriteľ so zasielaním upomienok a uvedený poplatok vo vzťahu k poplatkovému úkonu súd považoval za neprímeraný, z hľadiska výšky je spôsobilý privodiť nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa a súd takéto dojednanie hodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda absolútne neplatnú. Taktiež súd poznamenal, že tento poplatok je výlučne v záujme žalobcu v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného riadne uhrádzať dlh. V tomto konkrétnom prípade žalobca účtoval za 6 upomienok po 30,-- eur, celkovo 180,-- eur, pričom samotná istina úveru, ktorý bol poskytnutý dlžníkovi, bola 200,-- eur. Zmyslom upomienky má byť

upozornenie a súčasná výzva dlžníkovi, aby si dodatočne splnil svoju povinnosť, s plnením ktorej je v omeškani. Ak dlžník nereaguje na upomienku, je na mieste prijať iné opatrenia a nie opakovane neúčelne vyzývať dlžníka na zaplatenie ďalšími upomienkami, pretože prípadné náklady spojené s opakovaným upomínaním nepredstavujú účelne vynaložené náklady súvisiace s vymáhaním splatnej pohľadávky. V závere odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie zhrnul, že na základe vyššie uvedeného hodnotenia súd dospel k záveru, že žalobca, ktorého nároky už v minulosti boli hodnotené ako neoprávnené s poukazom na vysoké úroky a neprijateľné zmluvné podmienky, opätovne poskytuje spotrebiteľom úvery za úroky, ktoré možno označiť za úžernícke a to nekalým postupom, kedy nesprávne uvádza výšku RPMN, bez zohľadnenia všetkých nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, t. j. v neprospech spotrebiteľa, vo svojich zmluvách uvádza neprijateľné podmienky, akou je napr. dojednanie o poplatku za upomienku vo výške 30,-- eur, preto súd uvedené konanie žalobcu ako veriteľa pri poskytnutí úveru vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka a Zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30. 03. 2015 súd vyhodnotil ako absolútne neplatnú ako celok. To znamená, že žalobcovi nepatrí ani nárok na dojednanú zmluvnú pokutu, ktoré dojednanie bolo súčasťou neplatnej zmluvy. Preto žalobcovi patrí nárok len na vrátenie istiny podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka a súd tak uložil žalovanej povinnosť vrátiť žalobcovi to, čo podľa zmluvy dostala. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že jej bol poskytnutý úver vo výške 200,-- eur, preto súd zaviazal žalovanú vrátiť žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky v tejto výške, spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej istiny 200,-- eur od 05. 05. 2019 do zaplatenia. Súd vyhovel žiadosti žalovanej o plnenie v mesačných splátkach vzhľadom na jej súčasnú situáciu, kedy je na rodičovskej dovolenke, stará sa o tri maloleté deti, manžel je nezamestnaný a má ďalšie záväzky. Žalobca sa k návrhu na splácanie dlhu nevyjadril, toto nepoprel, preto súd návrh žalovanej považoval za nesporný a žalovanú zaviazal uhradiť priznaný nárok v mesačných splátkach po 5,-- eur, splatných vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.2 CSP podľa pomeru úspechu strán sporu a hoci bola úspešnejšia žalovaná, ktorej by patrila náhrada trov konania, avšak nakoľko žalovaná si náhradu neuplatnila, súd zo spisu žiadne trovy nezistil, preto vyslovil, že žalovanej náhrada trov konania nepriznáva.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a to zo zákonných dôvodov podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP „konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“, podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP „súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“ a napokon podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP „rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“ Žalobca argumentoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko nedošlo k naplneniu uvedených dôvodov, na ktoré napokon ani priamo žalovaný nepoukázal, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy, v ktorej je uvedené nasledovné: „Veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 200,-- EUR a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 196,-- EUR, t. j. celkovo zaplatí čiastku 396,-- EUR, pričom termín konečnej splatnosti úveru je dňa 30.03.2016. Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Taktiež odvolateľ poukázal na skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinným žiadny všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Nemožno sa dovolávať údajov výlučne bánk, čo by bolo v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je ako merítka považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Odvolateľ zdôraznil, že definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného do 31.10.2008, alebo do 31.05.2010. Naviac zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. Žalobca poukázal na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami, pričom odvolateľ citoval z rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 a z uvedeného dôvodu žalobca nesúhlasí s tvrdením, že odplata je v rozpore s dobrými

mravmi. Zmluvu o úvere nemožno podľa mienky odvolateľa považovať za bezúročnú a bez poplatkov a má za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil predmetnú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalobca taktiež odmieta, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o úvere, t.j. príslušný poplatok za upomienky, je neprijateľná zmluvná podmienka. Argumentuje, že slovenská právna úprava sa v oblasti úverov „účtovaniu“ poplatku výslovne nebráni, pričom odvolateľ taktiež poukázal na článok 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z ktorého vyplýva, že podstatou spotrebiteľského práva nie je a nemôže byť regulácia cien. Ceny sú predmetom voľného pôsobenia ponuky a dopytu. Spotrebiteľovi nie je a ani nemôže byť odňatá možnosť slobodnej voľby, či určité služby za určitú cenu prijme, alebo službu nevyužije. V ďalšom texte odvolania žalobca citoval závery generálnej advokátky Trstenjak týkajúce sa výkladu článku 4 ods. 2 Smernice, pritom tiež vyplývajú zo základných cieľov EÚ stanovených v článku 3 odsek 3 Zmluvy o Európskej únii, podľa ktorého Európska únia sa usiluje o trvalo udržateľný rozvoj Európy založený okrem iného na sociálnom trhovom hospodárstve s vysokou konkurencieschopnosťou. Z uvedených ustanovení európskeho primárneho práva tak celkom jednoznačne vyplýva, že efektívny trh založený na voľnej súťaži cien a súťaži služieb, rovnako ako trhové hospodárstvo založené na autonómii vôle zmluvných strán, patrí medzi základné princípy európskeho práva. Aj z tohto dôvodu potom nemožno pripustiť, aby rozširujúca aplikácia práva na ochranu spotrebiteľa vylúčila princíp autonómie vôle pri dojednaní základných prvkov zmluvného vzťahu, akými sú predmet plnenia a jeho cena. Predmetom prieskumu tak nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny. Ak by takýto prieskum bol prípustný, dochádzalo by k neprimeraným a extrémnym zásahom do trhu a v konečnom dôsledku k regulácii cien všetkých tovarov a služieb. Taká regulácia cien by bola aj v priamom rozpore s čl. 55 ods. 1 Ústavy SR. Z uvedeného vyplýva, že zmluvné dojednanie, ktoré podliehalo prieskumu v tomto konaní, je celkom jednoznačne cenovým dojednaním a vzhľadom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj článku 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS, je tak podľa žalobcu vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. V prípade osoby žalovaného má žalobca zároveň za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala. Žalobca v závere odvolania tvrdí, že žalovaný bol pri uzatváraní zmluvy o úvere riadne poučený a navyše žiadnym spôsobom nebol k jej podpisu donútený a konal bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Žalovanému bola známa výška administratívneho poplatku pri uzatváraní zmluvy. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tým, že zmluvné strany výslovne prejavili vôľu uzatvoriť zmluvu o úvere, ktorá tvorí samostatnú listinu tak, že ju podpísali, došlo k jej individuálnemu dojednaniu, vrátane individuálneho dojednania výšky administratívneho poplatku a z toho dôvodu ju nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku. Skutočnosť, že žalovaný dodatočne posúdil povinnosť uhradiť administratívny poplatok ako subjektívne nevýhodný, ešte nezakladá jeho absolútnu neplatnosť. V zmysle uvedeného má žalobca za to, že administratívny poplatok nepredstavuje neprijateľnú podmienku tak, ako to uviedol súd. Odvolateľ vzhľadom na skutočnosti uvedené v odvolaní potom navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v závislom výroku III. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu či zrušenie rozhodnutia prvoinštančného súdu a ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani v odvolaní nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej

inštalácie na podklade vykonaného dokazovania a namietať dôvody a právne posúdenie vecí, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výrokových rozhodnutiach. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštalácie zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie zo strany odvolacieho súdu, prípadne nariadiť odvolacie pojednávanie (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, v spojení s ustanovením § 366 Civilného sporového poriadku).

6. Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia posudzovanej úverovej zmluvy (ďalej „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať toto ustanovenie, sú neplatné.

7. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

8. Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

9. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

10. Podľa ustanovenia § 39a Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sa sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

11. Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

12. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom do 31.3.2015 (ďalej „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.

13. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti : ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

14. V nadväznosti na uvedené, podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom

úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), a ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

15. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania a reagujúc na konkrétne odvolacie dôvody (§ 387 ods. 3 veta posledná CSP), po oboznámení sa s obsahom spisu, procesnými vyjadreniami strán sporu, právnymi i skutkovými okolnosťami ktoré tvorili procesný útok žalobcov, ako aj tvrdeniami, na ktorých bola postavená procesná obrana žalovanej, ktorá prevzatie sumy 200 eur ako poskytnutého úveru od žalobcu nepoprela, sa stotožňuje s prijatých záverom súdu prvej inštancie, ktorý v dôsledku povinnosti súdu prihliadať v spotrebiteľských sporoch aj ex offo na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v spotrebiteľských zmluvách a pri rešpektovaní práv a povinností zmluvných strán vyplývajúcich zo spotrebiteľského práva, potom vyvodil, že uplatnenému nároku tak, ako sa ho žalobou domáhal žalobca, nemožno vyhovieť v celom rozsahu.

16. Žalobca, ako úverový veriteľ, si uplatnil voči žalovanej, ako úverovej dlžníčke, nárok vyplývajúci zo Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 30. 03. 2015, ktorou žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 200,-- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s úrokom a odplatom 196,-- eur, t.j. celkom 396,-- eur v lehote splatnosti do 30. 03. 2016. V zmluve bol dojednaný zmluvný úrok 70 % ročne, zmluvná pokuta 33,-- eur, poplatky za každú upomienku 30-- eur a RPMN bola uvedená z odplaty vo výške 28 %.

17. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zamerail predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že z obsahu posudzovanej Zmluvy o úvere zo dňa 30.03.2015 je bez pochyb zrejmé, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a žalovanou, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnomu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani samotným žalobcom tak v štádiu prvoinštančnom, ako ani v odvolaní, spochybnené a namietané nebolo. Predmetom odvolania, ktoré podal žalobca, je spochybnenie záveru súdu, ktorý argumentačne pomerne zoširoka vyhodnotil konkrétne dojednania jednak ako neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve, z čoho vyvodil ich absolútnu neplatnosť pre rozpor so spotrebiteľským právom, avšak súd súčasne vyvodil absolútnu neplatnosť aj celej zmluvy ako celku, v dôsledku jej rozporu s dobrými mravmi s poukazom na ustanovenia § 39 a § 3 ods. 1 OZ a jednak súd ohľadom nesprávne uvedeného údaju o RPMN, vypočítaného len z odplaty, ako aj z úroku až trojnásobne prevyšujúceho odplatu priemerných úrokových sadzieb bánk v danom období, vyvodil súčasne aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g/, i/ a j/, v spojení s ustanovením § 11ods. 1 písm. b/ a d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. Žalobca, ako odvolateľ, nesúhlasí so závermi súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom požadované obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2, konkrétne v odvolaní uvádza, že obsahuje výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré sú podľa názoru odvolateľa uvedené priamo v zmluve. Odvolací súd v súvislosti s touto odvolacou námietkou poznamenáva, že uvedená obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v zákone o spotrebiteľských úveroch obsiahnutá v ustanovení § 9 ods. 2 písm. písm. k/, avšak ako z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, súd nevytýkal v konkrétnom prípade nedostatok tejto obsahovej náležitosti v konkrétnej posudzovanej zmluve a z tohto zákonného dôvodu ani nevyvodzoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Odvolací súd tak ani nemá priestor a najmä dôvod sa touto konkrétnou odvolacou námietkou zaoberať, nakoľko v spore ani nebola relevantná, súd sa touto konkrétnou zákonnou náležitosťou nezaoberal, nevytkol jej nedostatok a ani iným spôsobom sa jej argumentačne nedotkol.

19. Taktiež žalovaný nesúhlasí so záverom súdu o neprijateľnosti dojednaného úroku, ako zmluvnej podmienky rozpornej so zákonom a s dobrými mravmi, dosahujúcou výšku až úžery a tým jej absolútnej neplatnosti vyslovenej súdom prvej inštancie v dôvodoch jeho rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 70 % ročne

za odporujúcu dobrým mravom a absolútne neplatnú s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, pričom súd v odôvodnení rozsudku konštatoval štatistiky NBS o priemerných úrokových mierach z úverov poskytovaných v bankovom sektore za obdobie 03/2015, kedy bola úroková miera pri spotrebiteľských úveroch uzatváraných na obdobie 1 až 5 rokov na úrovni 7,68 % (súd nesprávne uviedol 25,88%) a RPMN bola na úrovni 16,98 %, z čoho mal súd za evidentné, že žalobca si nárokuje odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky podstatne vyššiu v porovnaní s úrokovou mierou za úvery poskytované obchodnými bankami, s takouto argumentáciou sa odvolací súd nemôže v celom rozsahu stotožniť. Možno považovať za oprávnený argument žalobcu, že súd použil štatistiky NBS odplaty bánk, nie nebankových subjektov a nie je celkom korektné porovnávať úrokovú sadzbu bánk a nebankových subjektov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na legislatívny vývoj právnej úpravy a je možné prisvedčiť argumentom odvolateľa, že definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného do 31.10.2008, alebo do 31.05.2010 (v závislosti od konkrétneho znenia novelizácií tohto zákonného ustanovenia v rozhodných obdobiach). Avšak ako aj sám odvolateľ uviedol a odvolací súd to zdôrazňuje, zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného, pričom práve s akcentom na „podstatnosť“ prevýšenia odvolací súd konštatuje, že pokiaľ bol v zmluve dojednaný ročný úrok vo výške 70 % z poskytnutej sumy 200 eur pri splatnosti úveru do jedného roka, pri zohľadnení všetkých uvedených kritérií je nesporné a nemožno viesť úspešne polemiku o tom, že úrok vo výške 70% nielen za týchto zmluvných podmienok, je nutné objektívne hodnotiť ako neprimerane vysoký, dosahujúci až intenzitu úžery a aj podľa názoru odvolacieho súdu je výška úroku na takej úrovni, ktorá súd oprávňuje prijať záver o jej neprimeranosti pre rozpor s dobrými mravmi a z toho dôvodu vyvodiť absolútnu neplatnosť takéhoto dojednania. Záver súd ohľadom zmluvného dojednania neprimerane vysokého úroku z poskytnutého úveru vo výške 70% ročne je tak správny a odvolací súd sa so záverom o absolútnej neplatnosti tohto dojednania z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi s poukazom na ustanovenie § 39 OZ plne stotožňuje. Takémuto nároku veriteľa, dojednanému v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom v rozpore s dobrými mravmi a vykazujúcemu znaky úžery, nemožno poskytnúť právnu ochranu. Už len na okraj odvolací súd priznáva právnu relevanciu aj argumentu prvoinštančného súdu, vyslovenému na podporu argumentu o nemožnosti priznať z poskytnutej istiny úveru aj úroky, ktorý s poukazom na ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý špecifikuje, že veriteľ má nárok na úroky z poskytnutého úveru len odo doby poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi, zdôraznil, že nie je súdu zrejmé, kedy bol úver čerpaný. Odvolací súd poznamenáva, že v spore žalovaná síce potvrdila, že jej bol úver vo výške 200 eur poskytnutý, avšak nekonkretizovala akou formou a najmä kedy a ani žalobca nepreukázal (napriek výzve súdu v tomto smere), kedy presne bol úver dlžníčke poskytnutý (a teda od ktorého dňa by mu - v prípade platného dojednania úrokov - tieto náležali), keďže v zmluve bol dojednaný pre spotrebiteľský úverový vzťah veľmi netypický a neštandardný spôsob poskytnutia spotrebiteľského úveru a to formou zmenky. Možno mať pochybnosti, že bežný spotrebiteľ je natoľko právne zorientovaný a zbehlý, že chápe význam a zmysel zmenky v obligačnom vzťahu a je len ťažko uveriteľné, že si sám spotrebiteľ dobrovoľne zvolil medzi viacerými ponúkanými variantmi spôsobu poskytovania úveru práve túto formou (pričom priamo v texte zmluvy je obsiahnutá aj možnosť čerpania peňažných prostriedkov vkladom na účet, bankovým prevodom a poštovou poukážkou). Tieto okolnosti odvolací súd konštatuje len okrajovo, keďže nie sú predmetom odvolacieho konania, avšak podporujú správnosť záveru súdu, že žalobca nemá oprávnený nárok na úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Dojednanie úrokov v takej výške, ako sú obsiahnuté v zmluve o úvere a ako si ich aj žalobca uplatnil, je absolútne neplatné zmluvné dojednanie a preto ho súd priznať nemohol.

20. Napokon odvolateľ namieta záver súdu, že dojednané poplatky za upomienky, ktoré si uplatnil v žalobe v sume 180 eur, nie sú neprimerané a sú zákonné (odvolací súd v súvislosti s ich výškou opätovne poukazuje na výšku poskytnutého úveru 200 eur). Odvolací súd sa plne stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, že poplatky dojednané v takejto výške možno považovať za neprimerane vysoké a za neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, avšak odvolací súd zdôrazňuje najmä, že žalobcovi nevznikol zákonný nárok na túto časť uplatneného nároku najmä a predovšetkým z dôvodu, že súdu žiadnym spôsobom jeho výšku a oprávnenosť nepreukázal a nezdokladoval, v nadväznosti na to, že nárok na tieto poplatky vzniknú veriteľovi len v prípade, ak vierohodne preukáže, že skutočne a preukázateľne zaslal dlžníkovi dokopy až tvrdených šesť upomienok, za ktoré si následne inkasoval poplatok 30 eur za každú z nich. Neuniesol žalobca v tomto smere dôkazné bremeno preukázania tvrdeného nároku a najmä z tohto dôvodu mu ho súd nemohol priznať. V kontexte konštatovaného neunesenia dôkazného bremena a nepreukázania hoc i len jedinej upomienky preukázateľne zaslanej konkrétnej dlžníčke - žalovanej - potom je už nadbytočné

polemizovať o relevantnosti odvolacej argumentácie žalobcu, ktorý svoje odvolacie dôvody ohľadom tohto poplatku postavil na nevyhnutnej miere obozretnosti spotrebiteľa, na dobrovoľnosti jeho podpisu a individuálnosti prístúpenia k zmluvným dojednaniám, ktoré spotrebiteľ verifikoval svojim podpisom, údajne po predchádzajúcom riadnom poučení zo strany veriteľa. Pokiaľ v závere svojho odvolania žalobca zmätočne uvádza, že má za to, že administratívny poplatok nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v dôvodoch rozsudku administratívnym poplatkom nezaoberal, vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku poplatky za upomienky, ktoré nemožno považovať za akési „paušálne administratívne poplatky“. Priamo z obsahu zmluvy o úvere vyplýva jednoznačne, že má na poplatok za upomienku veriteľ nárok za každú zaslanú upomienku, pričom ako už odvolací súd vyššie zdôraznil, žalobca nepreukázal zaslanie ani len jedinej upomienky žalovanej.

21. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku II., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanej, ktorej by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko jej celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli (k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).